

Малкиятъ братъ. Че нали моитѣ деца сж и твои, бате? . . . Не бери грижа, както си живѣемъ до сега, тъй ще си живѣемъ до старостъ — до гробъ!

Голѣмиятъ братъ. И азъ тъй желая, ала кой знае какви снахи ще надойдатъ въ къщи. Богъ знае, дали нѣма да я обърнатъ съ покрива надолу.

Малкиятъ братъ. Ти нѣмай грижа, брате! Ще се нареди тя. Господъ ще си има грижата. Гледай си работата. (Услушва се) Я... смириха се, утихнаха. Трѣбва да сж заспали вече.

Голѣмиятъ братъ. Хайде върви си лѣгай и ти, че да ги не разбудишъ, като влѣзешъ по-късно. Че тъкмо сж въ първия сънъ — най сладкия. (Става). Хайде, лека нощъ.

(Тръгватъ и двамата всѣки къмъ своята къща).

Голѣмиятъ братъ (спира замислено предъ прага, следъ него). Щастливъ . . . щастливъ е моятъ братъ, Богъ да го поживи, ала и нещастенъ е горкиятъ. Цѣлъ орлякъ деца на главата му! Какъ ще ги отгледа и изхрани! (Тръгва и спира). Чакай! Ние подѣлихме всичко по равно, по братски. А право ли е това? (Мисли). Ние сме двама души — азъ и жената. Още сме здрави и яки, а тѣ толкова гърла! Я да взема азъ да пресипя нѣколко крини отъ моя хамбаръ въ неговия. Тю бре . . . Че какъ не ми е дошло до сега на умъ! (Отива, взема крина, влиза въ хамбара и следъ това, нарамо съ пълната крина, занася я и я изсипва въ срещния хамбаръ. Това той прави нѣколко пѣти. Последниятъ пѣтъ, докато той влѣзе въ своя хамбаръ — малкиятъ братъ излиза).

Малкиятъ братъ. Брей, какво правя азъ! Защо стоя още. Азъ имамъ деца. Тѣ ще порастнатъ и ще почнатъ да ни хранятъ. А братъ ми? Чакай да пресипя азъ нѣкоя и друга крина въ неговия хамбаръ! (Отива къмъ своя хамбаръ). Идатъ старини, а той...

Голѣмиятъ братъ (излиза). Още една, и стига толкова уморихъ се. Утре вечеръ пакъ! (Сблѣсква се съ малкия братъ).

Малкиятъ братъ. Кой, кой е? . . . Крадецъ ли? (Вика). Крадецъ!

Голѣмиятъ братъ. Не викай. . . Шштъ. . . не викай, азъ съмъ...

Малкиятъ братъ. Ти ли си, бате. Да те Господъ знае! Какво правишъ тъй съ крина на рамо?

Голѣмиятъ братъ. Какво ли. (Поглежда го). Каквото и ти.

Малкиятъ братъ (засрамено). Я, . . . наистина! Ние и двамата сме били крадци бе, бате!

Голѣмиятъ братъ. Благословени крадци, крадемъ отъ своето!

Малкиятъ братъ (просълзенъ). Бате, бате, мили бате!

(Оставятъ кринитѣ и се прегърщатъ силно, задавени отъ сълзи.)

Свѣтославъ Камбуровъ-Фуренъ

Книжка четвърта заедно съ премията „Априлското въстание“ ще получатъ само напълно изплатилитѣ се абонати и настоятели на „Свѣтулка“, които заплащатъ абонамента си най-късно до края на м. януарий.

Редакторъ: АЛЕКСАНДЪРЪ СПАСОВЪ МАЙСКИ, ул. „Раковски“ 187, телефонъ 39-22.